

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Casa Județeană de Pensii Botoșani

Strona pozwana: Polixeni Guletsou

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zakresem stosowania tego przepisu objęta jest umowa dwustronna, zawarta między dwoma państwami członkowskimi przed datą wejścia w życie rzezczonego rozporządzenia, na podstawie której uzgodniły one ustanie zobowiązania dotyczącego świadczeń społecznych należnych od jednego państwa obywatelom drugiego państwa, którzy mieli status uchodźców politycznych na terytorium tego pierwszego państwa i zostali repatriowani na terytorium drugiego państwa, w zamian za zapłatę przez pierwsze wymienione państwo kwoty ryczałtu na wypłatę emerytur i na pokrycie okresu, w odniesieniu do którego w pierwszym państwie członkowskim zostały zapłacone składki na ubezpieczenie społeczne?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 22 listopada 2013 r. — Vereniging Somalische Amsterdam en Omgeving (Somvao), inny uczestnik: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-599/13)

(2014/C 24/22)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Vereniging Somalische Amsterdam en Omgeving (Somvao)

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 4 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95⁽¹⁾ z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich lub art. 53b ust. 2 lit. c) rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002⁽²⁾ z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich w brzmieniu

zmienionym rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1995/2006⁽³⁾ z dnia 13 grudnia 2006 r. oferuje władzom krajowym podstawę prawną do zmiany już ustalonej wysokości dotacji z Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców na niekorzyść jej beneficjenta lub do odzyskania tej dotacji?

2) Czy art. 25 ust. 2 decyzji Rady 2004/904/WE⁽⁴⁾ z dnia 2 grudnia 2004 r. ustanawiającej Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na okres 2005–2010 oferuje władzom krajowym podstawę prawną do zmiany już ustalonej wysokości dotacji z Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców na niekorzyść jej beneficjenta lub do odzyskania tej dotacji bez konieczności umocowania na podstawie prawa krajowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 312, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 248, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 390, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 381, s. 52.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-462/07, Galp Energia España, SA, Petróleos de Portugal (Petrogal), SA i Galp Energia, SGPS, SA przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 22 listopada 2013 r. przez Galp Energia España, SA, Petróleos de Portugal (Petrogal), SA i Galp Energia, SGPS, SA

(Sprawa C-603/13 P)

(2014/C 24/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Galp Energia España, SA, Petróleos de Portugal (Petrogal), SA i Galp Energia, SGPS, SA (przedstawiciel: M. Slotboom, advocaat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku zgodnie z zarzutami podniesionymi w niniejszym odwołaniu lub stwierdzenie nieważności art. 1, 2 i 3 spornej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszących odwołanie, lub stwierdzenie nieważności art. 2 tej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nałożyła na wnoszących odwołanie grzywnę, lub obniżenie grzywny nałożonej na wnoszących odwołanie w art. 2 tej decyzji,

— uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do Sądu w celu ponownego jej rozpoznania co do istoty w świetle wyroku Trybunału wydanego w postępowaniu odwoławczym;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą, że zaskarżony wyrok należy uchylić z następujących powodów:

Sąd w niewłaściwy sposób zastosował art. 81 ust. 1 WE, przeinaczył dowody, nie zachował przepisów proceduralnych dotyczących oceny dowodów i naruszył ogólną zasadę domniemania niewinności zagwarantowaną w art. 48 Karty praw podstawowych, rozstrzygając, że nie można uznać, iż Komisja stwierdziła niezgodnie z prawem, że strony uczestniczyły w uzgadnianiu cen „do 2002 r”. Ponadto Sąd nie uzasadnił w wystarczający sposób wspomnianego orzeczenia.

Sąd w niewłaściwy sposób zastosował art. 81 ust. 1 WE, przeinaczył dowody i nie zachował przepisów proceduralnych dotyczących oceny dowodów, a w szczególności naruszył zasadę „ne ultra petita”, prawo do rzetelnego procesu i prawo do obrony (prawa do bycia wysłuchanym), orzekając, że strony mogą być uznane za odpowiedzialne za system nadzoru i mechanizm rekompensat a zatem nie ma konieczności zróżnicowania kwoty wyjściowej grzywny.

Sąd naruszył podstawowe prawo stron do rozpatrzenia ich sprawy w rozsądnym terminie.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-386/10, Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 25 listopada 2013 r. przez Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG

(Sprawa C-604/13 P)

(2014/C 24/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG (przedstawiciele: H. Janssen und T. Kapp, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej (czwarta izba) z dnia 16 września 2013 r. w sprawie T-386/10 i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r., sprawa COMP/39.092 — Instalacje sanitarne do łazienek, w zakresie w jakim dotyczy ona wnoszącej odwołanie;

— posiłkowo odpowiednie obniżenie wysokości grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie w zaskarżonej decyzji;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie opiera je na pięciu następujących zarzutach:

Sąd naruszył po pierwsze art. 23 ust. 3 rozporządzenia 1/2003⁽¹⁾, zasadę określoności, zasadę równego traktowania oraz zasadę proporcjonalności, dokonując wykładni art. 23 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 1/2003 jako górnego limitu i tym samym zaprzeczając niezgodności z prawem ustalenia kwoty grzywny przez Komisję oraz pozbawiając się możliwości obniżenia kwoty grzywny w prawidłowy sposób.

Po drugie, Sąd naruszył art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, gdyż nie dostrzegł niezgodności z prawem wytycznych z 2006 r., które nie uwzględniają czasu trwania i wagi naruszeń w przypadku przedsiębiorstw produkujących jeden produkt.

Po trzecie, Sąd nie dostrzegł, że pozwana powinna była wykonać swoje uprawnienia dyskrecyjne zgodnie z pkt 37 wytycznych z 2006 r. w taki sposób, że dla przedsiębiorstw produkujących jeden produkt powinna była ustanowić kwotę grzywny poniżej granicy 10 %.

Sąd naruszył ponadto zasadę niedziałania prawa wstecz, uznając obliczenie grzywny przez pozwaną na podstawie wytycznych z 2006 r. za zgodne z prawem.

Poza tym Sąd dopuścił się naruszeń prawa przy obliczaniu kwoty grzywny nałożonej na skarżącą, a mianowicie w odniesieniu do zasięgu geograficznego, udziału tylko w jednej z trzech grup produktów i podrzędnej roli skarżącej.

Sąd naruszył w końcu zasadę rozsądnego czasu trwania postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 1, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-497/07 CEPSA przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 listopada 2013 r. przez Compañía Española de Petróleos (CEPSA), S.A.

(Sprawa C-608/13 P)

(2014/C 24/25)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnosząca odwołanie: Compañía Española de Petróleos (CEPSA), S.A. (przedstawiciele: adwokaci O. Armengol i Gasull i J.M. Rodríguez Cárcamo)